

Gudstjeneste i Lille Lyngby Kirke

den 6. april 2015

Kirkedag: 2. påskedag/A

Tekst: Luk 24,13-35

Salmer:

LL: 222 * 224 * 244 * 245 * 242,5 * 243

Man ved ikke med bestemthed, hvor byen Emmaus lå. Det var en by i en overkommelig afstand fra Jerusalem. Netop dens ukendte beliggenhed vil jeg godt holde lidt fast i, netop som noget ukendt.

To disciple er på vej. Vi ved ikke, hvilke to disciple det handler om. Jo, den ene hedder Kleopas; men den anden?

Det giver os det udgangspunkt, at to mennesker er på vej. Vi ved ikke hvortil; men vi ved hvorfra.

Men, hvorfor går de fra Jerusalem, altså hvorfor forlader de byen? Er det de bristede forhåbninger, der får dem til at gå? De havde håbet, Jesus var Israels forløser. Men nu er han jo død, og liget er forsvundet. Trænger de bare til at komme lidt væk, eller er de på vej væk? Er det tomhed, der driver dem ud? Tiden med Jesus har betydet meget for dem. De beskriver Jesus som ”en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket” Har de opgivet, har fortiden efterladt dem i en fuldstændig håbløs fremtid?

Så langt i beretningen er der ikke noget særligt. Det kunne lige så godt handle om os, om nogle af os. Vi kan også meget vel stilles i den situation, at fortidens hændelser pludselig fjerner al mening og mål for nutid og fremtid. Vi kan også komme i den situation, at livet former sig for os på en sådan måde, at alt det

med Jesus, som i går gav os håb og tro, gav livet mening og fylde, at det i dag virker fuldstændig i sin modsætning.

Vi ved godt om hele Jesus-historien. Vi kender alle hans gode trøsteord; vi kender alle hans fortællinger om Gud – vi kender det, vi har levet i det og været glad i det – og alligevel – så er der i dag ingenting i det. Det siger os intet. Tvivlen har fået overtaget. Afmagten har bemægtiget os.

Der kan være mange forskellige begivenheder, der kan bringe os i en sådan situation, at vi egentlig kun ved, hvorfra vi kommer, men ikke rigtig ved om hvortil, vi går. Og vi kan føle, at det er så også lige meget.

På en og samme tid lider vi under tvivlen, for den rækker ved den tro, der ellers har givet os så megen glæde, og samtidig overgiver vi os til tvivlen, for troen har mistet sit indhold.

Tvivl er ukrudt i troens blomsterbed. Jeg hører nogle gange mennesker sige, at tvivl er et sundhedstegn på, at der er liv i troen, så vi behøver ikke frygte tvivlen så meget. Ja, i blomsterbedet er ukrudtet tegn på, at der er liv i jorden, til gengæld så kan ukrudt gro i alt. Og hvis ikke man får bugt med det, så kvæler det troens blomster. Og det er helt misforstået, at når vi tvivler på Jesus, så skal vi søge lindring og trøst og fornyet tro i andet end Jesus. Det modsatte gør sig gældende: Jo mere tvivl, jo mere skal vi søge Jesus.

Har jeg et blomsterbed med ukrudt, så nytter det jo ikke, at jeg luer i køkkenhaven. Den trænger måske også, men jeg har stadig tvivlens ukrudt i troens blomsterbed. Kun Jesus kan fordrive tvivlen.

Tilbage til beretningen om de to på vej i livet, tømt for håb og fulde af tvivl, er netop også fortællingen om, hvordan vi kan finde tilbage til livet, håbet og troen – netop ved Jesus.

Det giver stadig god mening at læse beretningen som en beretning om os. I fortællingen kommer Jesus selv hen og slår følge med dem; men de genkender ham ikke. Han udlagde skrifterne for dem, og begyndte med Moses (så det må have været en lang gåtur). Han holdt bibeltime for dem, forklarede op og ned ad døre og stolper. Og de forstod det sikkert godt.

Helt på samme måde som vi kan opleve det. Jeg har mange gange siddet med min Bibel og bladret frem og tilbage i den, læst lidt her og lidt der. Og jeg forstår godt ordene og betydningen, og alligevel så er budskabet og relevansen for mig et lukket land. Jeg har en gang for nogle år siden måtte gå i kirke og fortælle, at der ingen prædiken blev den pågældende dag, for teksterne sagde mig intet. Jeg havde natten forud læst alt, hvad jeg har af litteratur om teksterne, jeg havde fundet alle mine gamle prædikener til denne tekst frem og læst dem – og det var alt sammen dødt.

Sådan kan vi også gå fra kirke, måske endda mange gange. Det er rigtigt, hvad der siges i prædiken, bibeltekster og salmer; men det siger mig bare ikke noget. Gode venners opmuntrende tale er dødesnak. I den situation er der kun en udvej, og det er, at vi bliver mødt.

De to på vej i livet mødte Jesus. Jesus kom hen til dem, fordi de trængte til hans nærvær. De kendte ham ikke. De forstod hans ord; men det sagde dem ingenting. Og alligevel.

Da de sad til bords med ham, da han tog brødet, velsignede og brød det, da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham.

Når Jesus rækker os brødet, da må vi se, høre og tage imod på en sådan måde, at der er syn for sagn. De to havde ingen forventning om at se Jesus, for han var jo død, og døde bliver ikke levende, selv om kvinderne fortalte om engle, der havde sagt det til dem.

Jeg kan godt forstå, de ingen forventninger havde, og jeg kan godt undskylde dem. Sorgen og fortvivlelsen havde bemægtiget sig discipelflokken og deres følgeskab efter den lange fredag. Og så kommer kvinderne nærmest hysterisk og siger, at han alligevel lever. Ja, den er go' med Jer. Jo, det er rigtigt, for det har en engel sagt. Ja, og så bliver historien nok heller ikke bedre. Ønsketænkning i en sjælelig fuldstændig ustabil situation.

Så derfor havde de ingen forventning om at se Jesus. Men på brødsbrydelsen genkender de ham, og de er klar over, at det ikke er et syn, det er ikke et sjæleligt fatamorgana eller anden form for sindsforstyrrelse. Det er Jesus, opstanden fra de døde.

Og da erkender/erfarer/erindrer de pludselig også, at da han talte til dem/med dem på vejen, da skete der noget: deres hjerter brændte i dem.

Jesus kommer til mennesker, og særligt når vi mest trænger. Han gør noget ved os ved sit ord. Måske opdager vi det først senere. Måske opdager vi det først, når vi ikke kun er i følelsernes og troens vold, men først når vi også overgiver os i det konkrete og i sansernes vold: når han rækker os brødet, vi tager det i munden, tygger det og synker.

Dét må vi medgive, at dét er virkeligt – men det er det faktisk kun, fordi Jesus er virkelig. Uden Jesu opstandelse er der intet i brødet, lægger vi så nok så meget i det. Men fordi Jesu er

opstanden og stadig kommer til mennesker på vej i livet, også når vi går uden mål og mening – måske endda på flugt fra livet. Jesus kommer til os, vi skal lytte til ham, og hans ord brænder sig ind i hjertet på os.

I går blev det fortalt, proklameret for menigheden, for kirken, for den enkelte, at Jesus er opstanden. I dag hører vi så om, hvordan den opstandne kommer hen til mennesker og møder dem på vejen i livet. Kommer hen til os og møder os, fordi vi trænger til hans nærvær.

I går var det – om end det ikke blev set af et eneste øje på jord, den skelsættende begivenhed, hvor Gud selv gav os muligheden for at vende livets perspektiv fra forbandelse og fortabelse til frelse og velsignelsen. Han vendte død til liv ved Hans søns forsonende død på korset og hans opstandelse i guddommelig herlighed. I dag gøres dette personligt for det enkelte menneske.

De to vender tilbage til Jerusalem og disciplene. Også de har set Jesus i opstandelsen. Og de fortalte gladelig til hinanden derom. Fortalte, at Herren er opstanden!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen